

Visatos modelis

Knygos *Laukinės švytuoklės pėdsakais* pabaigoje palikome mūsų visatos Kūrėją kybantį kažkur šaltoje beribėje tuštumoje. Dabar veikiausiai bus neprošal prisiminti, kas tai yra Kūrėjas ir Jo visata.*

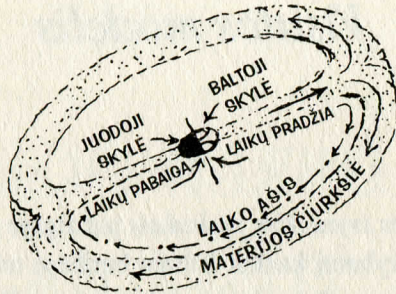
Taigi mūsų visata primena torą**, ji – tarytum ištįsusi tuščiaavidurė spurga. Jos centre – židinio taške – yra sąmonė, arba Kūrėjas, kuriam atstovauja baltoji ir juodoji skylės, atsigręžusios viena į kitą „užpakalinėmis“ pusėmis. Kūrėjas – lyg sėkla, kurioje neišreikštu pavidalu glūdi visa informacija apie visatą, taip kaip gilėje potencialiai jau yra plačiašakis ažuolas.

Iš baltosios skylės ištrykšta spindulių čiurkšlė ir ima telktis aplink Kūrėją, formuodama mūsų visatos – toro – apvalkalą, ar paviršių. Pradžioje materija užgimsta kaip spinduliuojanti šviesa, sklindanti iš baltosios skylės. Jai vėstant, randasi pastoviosios dalelės – protonai, neutronai ir elektronai. Paskui susiformuoja helio ir vandenilio dujos. Šios tirštėdamos tampa žvaigždėmis, kurių branduolį sudaro sunkieji elementai. Žvaigždės susitelkia į spiečius, arba galaktikas, o mirdamos sprogsta ir virsta kosminėmis dulkėmis, kurios vėl kondensuojasi ir ima formuoti naujas žvaigždes bei planetas. Visatoje viskas, įskaitant ir mūsų kūnus, sudaryta iš tos pačios kosminės substancijos. Mūsų kūnų sudėtis – tokie pat atomai kaip ir pačiose tolimiausiose galaktikose, todėl esame susiję su visa visata.

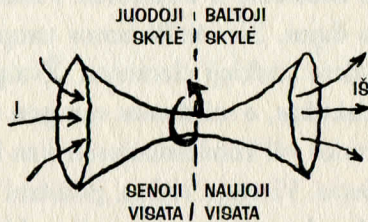
*Žr. minėtos knygos 8, 9 ir 10 skyrius (aut. past.).

** Riestainio pavidalo paviršius, gaunamas sukant apskritimą aplink tiesę, esančią apskritimo plokštumoje ir jo nekertančią (vert. past.).

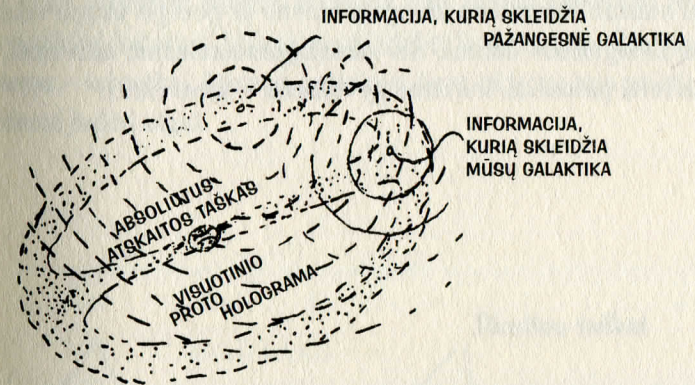
Materijos čiurkšlė trykšta iš baltosios skylės ir toldama nuo jos lėtėja, todėl pasiduoda pirminės sėklos – centre esančio šaltinio – traukos jėgai. Čiurkšlė pakeičia kryptį ir galiausiai įtraukiama atgal į sėklą per juodąją skylę. Šis gravitacinis kolapsas sąlygoja materijos virsmą energija; iš baltosios skylės ji išplaukia jau kaip nauja visata. Toks yra nenutrūkstamas materijos gimimo ir mirties ratas.

Šį procesą, lyginant su didžiojo sprogo visatos kilmės teorija, teigiančia, kad viskas iš centro vienodai išsklido visomis kryptimis, būtų galima pavadinti *nuosaikiu nenutrūkstamu visatos sprogiu*.

Nenutrūkstamo visatos sprogo atveju baltoji ir juodoji skylės toro centre yra ne vien materijos, bet ir laiko gimimo bei mirties taškai: ten, kur egzistuoja judėjimas ir materija, yra ir laikas. Laiko matas rodo, kiek materija yra nutolusi nuo išplaukimo iš baltosios skylės taško. Šis nuotolis leidžia mums suprasti, kokioje evoliucijos pakopoje yra materija bei su ja susijusi sąmonė, judanti ratu atgal į pirmąją šaltinį.

Visata – tai holograma, ar interferencijos struktūra, kurioje visos dalys tarpusavyje susijusios, kiekviena jų turi informaciją apie kitą, taigi ir apie visą visatą. Galaktikos, judėdamos išilgai toro paviršiaus, spinduliuoja informacijos apie save bangas. Šios bangos pinasi į interferencijos struktūrą ir formuoja hologramą, kuri užpildo tuščiavidurį torą, be to, išplinta į supančią tuštumą.

Šią informacijos hologramą galima pavadinti Visuotiniu protu, nes joje glūdi visa informacija apie ištisą struktūrą. Kiekviena paskiro žmogaus sąmonė yra šios hologramos dalis. Dėl šios priežasties, pasiekus aukštesniojo suvokimo būvį ir nukreipus sąmonę į Visuotinį protą, galima įgyti žinių apie visą visatą.

Iš to išplaukia, kad visų mūsų mintys tarpusavyje susijusios, vieno žmogaus mintys daro įtaką kito žmogaus mintims ir drauge visai visatai. Kiekviena žmogaus mintis ar poelgis tampa visuotinės hologramos dalimi. Šio dėsningumo reikšmė akivaizdi, o padariniai pasauliui, kuriame gyvename, – labai rimti.

Absoliuto prigimtis

Dabar patyrinėkime tuštumos, kurioje yra Kūrėjas ir Jo visata, ypatybes. Apie tuštumą, arba Absoliutą, galima pasakyti du dalykus: tai *grynoji sąmonė*, bet kartu joje potencialiai – neišreikštu, neapčiuopiamu pavidalu – yra visa, kas egzistuoja. Kitaip tariant, tai beribė kūrybinė nevirpanti energija. Tam, kad rastųsi materija, taigi ir bet kokios formos, Absoliutas turi būti suvirpintas.

Virpesys – tai bet kokio objekto judėjimas tarp dviejų rimties taškų, ar dviejų polių. Štai švytuoklė. Pasiekusi rimties tašką, ji sustoja ir pradeda judėti priešinga kryptimi. Kitaip tariant, bet koks virpantis daiktas svyruoja tarp dviejų priešingų polių. Švytuoklės judesius galima pavaizduoti ir sinusoide. Šių bangų keteros – tai taškai, kuriuos pasiekusi švytuoklė sustoja prieš pradėdama judėti atgal.

